

ಬಾಣಗಳನ್ನೂ ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಗೆಳೆಯರನ್ನೂ ಬಿಲ್ಲುಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪಳಗಿಸಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡ ಕಿತ್ತಯ ಕಾಡಿನಿಂದ ಬಿದಿರು ಕಡಿದು ತಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬಿಲ್ಲು ಬಾಣಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು ತರಬೇತಿಯನ್ನೂ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು.

‘ಕಿತ್ತಯ! ನಮಗೆ ಈಪಾಟ ಕಸರತ್ತು ಮಾಡಿಸ್ತೀಯಲ್ಲ! ಅದೇಗೆ?’

‘ಅದು ಅಂಗೆ!’ ಕಿತ್ತಯ ಕಿರುನಗೆ ಬೀರಿ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು!

ನಾಡಿನ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಸದಾ ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು ಗಂಗವಾಡಿಯ ಸೈನ್ಯ. ಪಾಂಡ್ಯ ಪಲ್ಲವ ರಟ್ಟವಾಡಿ ವೈರಿಗಳು ಪದೇ ಪದೇ ದಾಳಿ ಮಾಡುವ ಸಂಭವವಿದ್ದ ಕಾರಣ ವ್ಯಾಯಾಮಗಳನ್ನೂ, ಕವಾಯತ್ತುಗಳನ್ನೂ ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ ಕಾಳಗಗಳ ಅಭ್ಯಾಸಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುವುದು ಸೈನಿಕರ ದಿನಚರಿಯಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಪೆಬ್ಬೊಳಲ್ಕಾಡಿನ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ರಣವಿದ್ಯಾ ಪಾರಂಗತರಾಗಿದ್ದ ಪೆರ್ಗುನ್ನಿ-ಕಿರುಗುನ್ನಿ ಸೋದರರು ದಿನ ನಿತ್ಯ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ತರಬೇತಿಗಳನ್ನು ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತ ಬೆಳೆದವನಲ್ಲವೇ ಅವನು? ಅಲ್ಲಿ ಕೋಟೆ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ತಾನು ಕಂಡದ್ದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪೆಬ್ಬೊಳಲ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ನೋಡಿ ಸ್ವತಃ ಕಲಿತಿದ್ದನು ಕಿತ್ತಯ.

ದಿನೇ ದಿನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವ್ಯಾಯಾಮದಿಂದಲೂ ಕಸರತ್ತುಗಳಿಂದಲೂ ಕಿತ್ತಯ ಮೈಕ್ಕೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬಲಶಾಲಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಂಡಳು ಅವ್ವ. ಮಗನಿಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಕಣ್ಣು ಬಿದ್ದೀತೆಂದು ನೀವಳಿಸಿ ತನ್ನ ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ಲಟಿಕೆ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದಳು.

‘‘ಭಲಾ! ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಕ್ಕೆ ತಯಾರಾದಾಂಗಿದೆ!’’ ಎಂದು ಶ್ಲಾಘಿಸಿದರು ಅವ್ವ.

ಆ ದಿನ ಬೇಗ ಬರುವುದೆಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಿತ್ತಯನ ಮನಸ್ಸು ಸದಾ ತವಕಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಎಂದಿನಂತೆ ಪೆಬ್ಬೊಳಲ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಿತ್ತಯನ ದರ್ಬಾರು ಸೇರಿತು.

‘ಪೆರ್ನಾಗತ್ತರಸರ ಬಳಿ ಅಪ್ಪ ಮನವಿ ಮಾಡ್ಕೊಂಡವ್ವ. ಈ ಬಾರಿ ದಂಡಿಗೆ ನಾನೂ ಆಯ್ಕೆ ಆಗ್ತೀನಿ!’

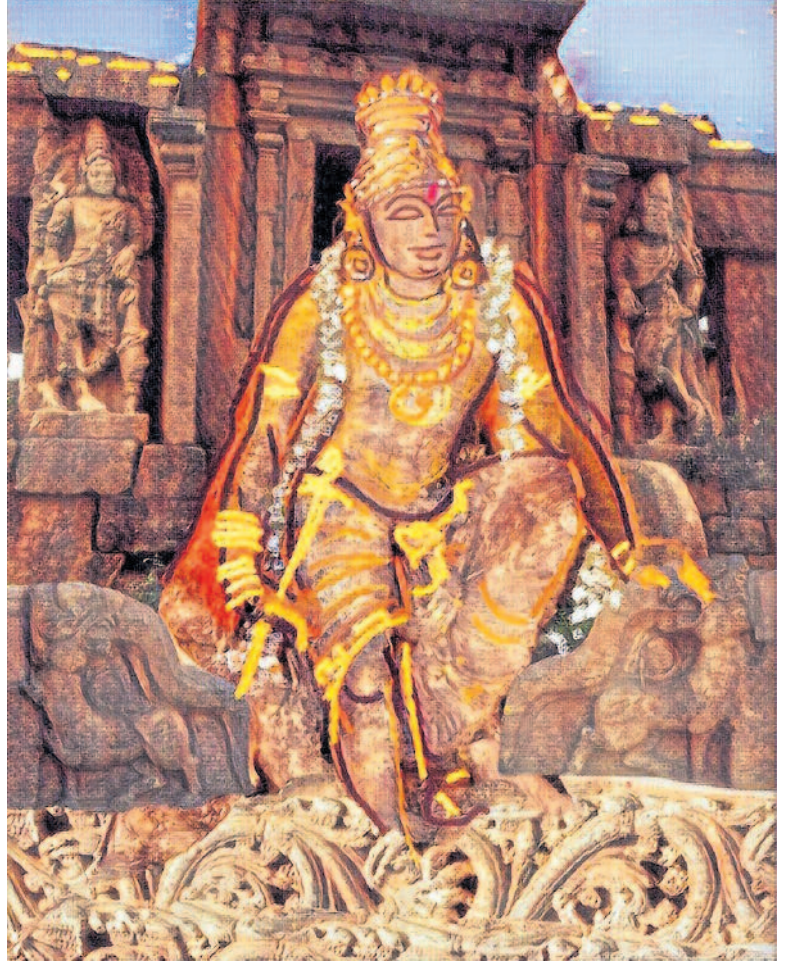
ಕಿತ್ತಯನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಗೆಳೆಯರಿಗೆಲ್ಲ ಉತ್ಸಾಹ.

‘ಅಂಗಾರೆ ಮುಂದಿನ ಸಾರಿ ನೀನೂ ದಂಡಿನ ಜೊತೆಗೂಡಿ ಒಂಟಿಯೆಯ್ಯು ಅನ್ನು!’

‘ಒಂಟಿಯೇಗೋದು ಯಾಕೆ? ಯುದ್ಧ ಮುಗಿಸ್ಕಂಡ್ ಬಂದೇ ಬಂದಾನು!’ ಮರಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಪ್ರತಿ ನುಡಿದನು ರನ್ನ.

‘ದಂಡು ಅಂತದ್ದು ಸಾಕು! ನಮ್ಮಪ್ಪ ಕೆಂಡದ್ ಕಣ್ ಮಾಡ್ತಾನೆ! ಒಲ ಗದ್ದೆ ನೋಡ್ಕಂಡ್ ಸುಕ್ಕಾಗಿ ಉಂಡ್ಕಂಡ್ ಬಿದ್ದಿರೋದ್ ಬುಟ್ಟು ದಂಡಂತೆ ದಂಡು ಅಂತಾನೆ!’ ಎನ್ನುತ್ತ ಮಾರ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಅನುಕರಣೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಎಲ್ಲ ಹುಡುಗರೂ ಗೊಳ್ಳೆಂದು ನಕ್ಕರು.

‘ಕಿತ್ತಯನ ಅಪ್ಪನೇ ಕಿತ್ತಯ ರಣವೀರನಾದ್ವೆ

ಪೆರ್ಮೆ! ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನೇ ನೀನು ಉಂಡಾಡಿಗುಂಡನಾದ್ವೆ ಪೆರ್ಮೆ!’ ಎಂದ ಶಿವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು.

‘ಈಗ ನಾವೆಲ್ಲೂನೂ ವಸಿ ಉಂಡಾಡಿಗುಂಡ್ತೇ ಆಗೋಣ! ಅವ್ವ ಕಜ್ಜಾಯ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟವ್ವ!’ ಎನ್ನುತ್ತ ತನ್ನ ತಿಂಡಿ ಗಂಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದನು ಗುಣಾ. ಎಲ್ಲರೂ ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದ ಕಜ್ಜಾಯವನ್ನು ಸವಿಯತೊಡಗಿದರು.

ಕಾಡಿನಿಂದ ಪುಷ್ಪಗಳ ಸುಗಂಧಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು ಬಂದ ತಂಗಾಳಿ, ಮರಗಳ ಮರೆಯಿಂದ ಕಾಜಾಣಗಳೂ ಕೋಗಿಲೆಗಳೂ ಉಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಇಂಪಾದ ದನಿ, ಪೆಬ್ಬೊಳಲ ಅಲೆಗಳು ಎಬ್ಬಿಸಿದ ಮೃದು ಮಧುರ ನಾದ, ಮೀನುಗಳಿಗಾಗಿ ಹಾರಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಿಂಚುಳ್ಳಿಗಳ ಕೂಗು. ಆ ಸುಂದರವಾದ ಅನುಭವದೊಂದಿಗೆ ದಿವ್ಯ ನೀರವತೆಯ ರಾಗವನ್ನು ಭೇದಿಸುವಂತೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕೇಳಿಬಂದ ಗದ್ದಲ ಹುಡುಗರನ್ನು ಚಕಿತಗೊಳಿಸಿತು.

ಹುಡುಗರು ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಂಡು ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡರು.

‘ಏನ್ನಾ ಗದ್ದಲ ಅದು?’

‘ಗೋವುಗಳು!’
‘ಕೊರಳ ಗಂಟೆ ಸದ್ದು ಕೇಳಿದ್ವೆ, ಅವು ಬೆದರಿ ಓಡಿ ಬರಾಂಗೆ ಕಾಣಿಸ್ತದೆ!’

‘ಚಿರತೆ ಅಟ್ಟಿತೋ?’
‘ಕಾಡಂದಿ ಏನಾರ ಮಂದೆಯೋಳ್ ನುಗ್ಗಿತೋ?’
ಹುಡುಗರು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿರಲು ಕಿತ್ತಯ ಸರಸರನೆ ಮರವನ್ನೇರಿ ಕೊಂಬೆಯ ತುತ್ತ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀರಿದನು. ಗೋವುಗಳು ದೌಡಾಯಿಸಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಗಮನ ಹರಿಯಿತು. ಧೂಳಿನ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಏನೂ ಕಾಣಿಸದಾಯಿತು. ಧೂಳಿನ ಪರದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸರಿದಾಗ ಗುಡ್ಡವನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಈಟಿ ಗುರಾಣಿ ಹಿಡಿದ ಕಾಲಾಳುಗಳ ಪಡೆ ಇರುವೆ ಸಾಲಿನಂತೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಹಿಂದೆ ಹಿಂದೆಯೇ ರಾವುತರ ಸೈನ್ಯ! ಕಿತ್ತಯನ ಎದೆ ಝಲ್ ಎಂದುಿತು. ಇದೇನು? ಯಾರೋ ಸೈನಿಕರು ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದಲ್ಲ! ಮುನ್ನೂಚನೆ ಇಲ್ಲದೆ ಹಠಾತ್ತನೆ ದಾಳಿ ಮಾಡುವುದೂ ಉಂಟೆ? ಇದೀಗತಾನೇ ಪಲ್ಲವರೊಡನೆ ಸೇನಿಸಿ ‘ಉಸ್’ ಎಂದು ಉಸಿರಾಡುತ್ತಿದೆ ಗಂಗವಾಡಿ! ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ